ΘΑΔ07| ΜΕΡΟΣ Ζ΄

ΘΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_apocalypsis/θαδ07-μεροσ-ζ΄/

Ὅ,τι δὲν δύνασθε ὑμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀντιληφθῆτε, καλεῖτε ὑπερφυσικόν. Ὑπερφυσικὸν ὅθεν κατὰ τὴν ἀντίληψίν σας εἶναι καὶ ἡ μετενσάρκωσις, ὅπως καὶ πᾶσαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς Ἀΰλου Πνευματικῆς Οὐσίας. Εἴπομεν ὅμως ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν κεφαλαίῳ, ὅτι ἡ Ψυχὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἡμιϋλικόν τι ρευστόν, συνεπῶς δὲ εἶναι ὕλη ἀναγομένη εἰς τὴν Ἀνωτάτη τῆς ὕλης βαθμίδα, μὴ ἀντιληπτὴν εἰς ὑμᾶς, ὡς ἐκ τῆς ἀϋλότητός της.

Αἱ ἄϋλοι οὐσίαι δὲν δύνανται νὰ καθορισθῶσιν εἰς ποιὸν καὶ οὐσίαν, εἰ μὴ μόνον ὡς ἐκδηλώσεις αὐτῆς γίνονται ἀντιληπταί καὶ οὕτω ἐννοοῦνται καὶ αὗται ὡς ὑφιστάμεναι. Παράδειγμα, τὸν ἠλεκτρισμὸν οὐδεὶς δύναται νὰ κατανοήσῃ καὶ ἄψῃ. Τοῦτο γίνεται, διότι ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶναι δύναμις ἢ ρευστόν, οὕτως εἰπεῖν, ἄϋλον, τοῦ ὁποίου μόνον τὰ ἀποτελέσματα κατανοοῦμεν.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ ἄλλαι δυναμικαὶ ἄϋλοι οὐσίαι ὑφιστάμεναι εἶναι μόνον δυναμικαί, ἐνῶ ἡ τῆς Ψυχῆς ἡμιϋλικὴ οὐσία καὶ ἡ τοῦ Πνεύματος ἐντελῶς ὑπεράϋλος δύναμις, εἶναι Νοητικαὶ.

Ψυχὴ καὶ Πνεῦμα εἶναι ἓν ἀδιάσπαστον καὶ ἀδιαχώριστον. Ὅπως ὁ ἠλεκτρισμὸς δέν ὑφίσταται, εἰ μὴ μόνον ὡς δυναμικὴ δύναμις, οὕτω καὶ τὸ Πνεῦμα μετὰ τῆς ψυχῆς δέν ὑφίστανται, εἰ μὴ μόνον διὰ τὰς νοητικάς των ἐκδηλώσεις. Ἡ μὲν Ψυχὴ χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν τοῦ Πνεύματος μετὰ τῆς ὕλης, ἡ δὲ ὕλη χρησιμεύει ὡς ἀγωγὸς τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ Πνεύματος.

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, μετενσαρκούμενος, εἶναι δύναμις νοητικὴ ἢ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς Πνευματική, ὡς φορεὺς τυγχάνουσα δυνάμεων πνευματονοητικῶν καὶ ἀφοῦ αὕτη δύναται νὰ διεισδύσῃ παντοῦ καὶ νὰ διατρέχῃ ἀποστάσεις, ὡς ὁ λογισμὸς αὐτὸς τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου, πῶς εἶναι ἀδύνατον ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητός της αὐτῆς νὰ εἰσέλθῃ ἐν νέῳ τινί διασκευαζομένῳ σώματι καὶ ἐνσαρκωθῇ;

Βεβαίως τοῦτο εἶναι κατανοητότερον νομίζω, ἀπὸ τὸν αἰθέρα, τὴν μὴ νοητικὴν αὐτὴν ὕλην, ἡ

ὁποία καταλαμβάνει τὸ Ἄπειρον κενόν. Ὅπως δὲ ὁ σκώληξ ἐγκλείεται εἰς τὸν βόμβυκά του καὶ ἀναζῇ μεταβαλλόμενος εἰς χρυσαλίδα, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐγκλειόμενος ἐν τῷ σαρκίῳ του, ἀπαλλασσόμενος αὐτοῦ καθίσταται ἄϋλος, ἔχων Ἄϋλον Πνευματικὴν Ὑπόστασιν.

Θὰ παράσχωμεν ὑμῖν πολλά, τὰ ὁποῖα θέλουσιν ἀποδείξει τὴν μετενσάρκωσιν. Ἐν τινι βρέφει δέν παρατηρεῖτε πολλάκις ἰδιότητάς τινας, τὰς ὁποίας δὲν δύνασθε ἄλλως νὰ ἐξηγήσῃτε, εἰ μὴ διὰ τῆς μετενσαρκώσεως; Πολλαχοῦ τῆς γῆς παρατηροῦνται παιδία τριῶν ἐτῶν ἢ καὶ ὀλιγωτέρων νὰ ὁμιλῶσι διαφόρους γλώσσας, χωρὶς οὐδεὶς καθηγητὴς νὰ ἐδίδαξεν αὐτά. Πολλὰ δὲ γνωρίζουσι καὶ παίζουν μουσικὰ τεμάχια ἐπὶ κλειδοκυμβάλου ἢ ἄλλου τινὸς ὀργάνου, ὡς οἱ καλλίτεροι καὶ διασημότεροι μουσικοί, χωρὶς ποτέ οὐδεὶς νὰ διδάξῃ αὐτὰ ἔστω καὶ τὴν μουσικὴν κλίμακα. Θὰ ἠδύνατο ποτὲ τὰ παιδία ταῦτα, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν ἰδιοφυῆ νὰ διδαχθῶσι γλῶσσας διαφόρους ἢ νὰ καταστῶσι διάσημοι μουσικοί, χωρὶς οὐδεὶς νὰ διδάξῃ αὐτά;

Πρό τινων ἐτῶν ἐνεφανίσθη παιδίον τι, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο ν' ἀπαντᾷ ἀμέσως ἄνευ τῆς ἐλαχίστης σκέψεως εἰς τὰ δυσκολώτερα προβλήματα τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης μετὰ τοιαύτης μαθηματικῆς ἀκριβείας, οὕτως ὥστε νὰ ἐξανίστανται καὶ οἱ μᾶλλον διάσημοι μαθηματικοί, διὰ τὰς ἀκριβεῖς αὐτοῦ ἀπαντήσεις ἐν ἀκαρεῖ, ἐνῶ οὗτοι ἐχρειάζοντο τουλάχιστον ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα πρὸς λῦσιν αὐτῶν. Οὕτω αἴφνης ἐπὶ παραδείγματι πόση εἶναι ἡ ἐπιφάνεια καὶ ὄγκος τῆς γῆς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τοῦ ὄγκου τοῦ ἡλίου καὶ πόση ἐστὶν ἡ κωνοειδὴς σκιὰ τῆς γῆς, ἡ παραγομένη ἐκ τῆς διαφωτίσεως τοῦ ἡλίου, ἐὰν δέ ὁ χῶρος, ὃν καταλαμβάνει εἶναι κεκαλυμμένος ὑπὸ φλοιοῦ χρυσοῦ ἴσον μέ τὸ πάχος εἰκοσοφράγκου πόσα εἰκοσόφραγκα ἠθέλομεν κατασκευάσει ἐξ αὐτοῦ; Βεβαίως διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τις μὴ διδαχθεὶς οὔτε τὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν δὲν εἶναι μικρόν. Πῶς, λοιπόν, ἐξηγεῖται τοῦτο, εἰ μὴ ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ παιδίου τούτου ἐνεσαρκώθη ἐξ ἄλλου τινὸς πλανήτου, κατὰ πολὺ προηγμένου τοῦ ἰδικοῦ σας, ἕνεκα παρεκτροπῆς τινος;

Ἀφοῦ φαίνεται ἀδύνατον παιδίον τι χωρὶς νὰ διδαχθῇ νὰ λύῃ προβλήματα, νὰ παίζῃ μουσικήν, νὰ συζητῇ περὶ ὑψηλῶν θεμάτων, δύο τινὰ ὑπονοοῦνται: Ἢ τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι Πνεῦμα μετενσαρκωμένον, προϋπάρξαν κατὰ τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ ὕπαρξιν πολὺ ἀνεπτυγμένον, προηγμένον δὲ εἰς μόρφωσιν πνευματικήν, ἀλλ' ὑστεροῦν κατὰ τὰς πνευματικὰς ἀρετάς, ἢ ἐστι μεσάζων ἐρχόμενος εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ Ἀνωτάτου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον μέσῳ αὐτοῦ ὁμιλεῖ, χωρὶς τοῦτο ν' ἀντιλαμβάνεται οὐδέν. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ δοθῇ ἄλλη τις ἐξήγησις, πάντως ὅμως δέον νὰ παραδεχθῆτε **μετενσάρκωσιν ἢ ἐνσάρκωσιν,** εἰσχώρησιν δηλαδὴ Ἀΰλου

Πνεύματος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ σαρκί .

Διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς μετενσαρκώσεως ἠδυνάμεθα νὰ παρατάξωμεν πολυσελίδους τόμους παραδειγμάτων. Ἀφοῦ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι ἐπανέρχονται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὅπως ἐξιλασθῶσιν, ἔπεται ὅτι ἡμέραν τινὰ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ γεννηθέντες θὰ ἐξιλασθῶσι καὶ θὰ ἀνέλθωσι τὰς βαθμίδας τῆς Πνευματικῆς ἀναδείξεως τοῦ Ἀΰλου Πνευματικοῦ Κόσμου, ὁπότε πάντες Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται. **Οἱ ἄνθρωποι, λοιπόν, πάντες δικαιωθήσονται. Πάντες θὰ καταστῶσι μία ποίμνη, ὑπὸ ἕνα Ποιμένα. Ὁ Ὑπερτέλειος δηλαδὴ ἐν παντὶ Κόσμος - Θεός.**

Ὁ Θεὸς ἀφοῦ ἐστιν Ἀγαθὸς οὐδόλως τὸ κακὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐπιζητήσει. Ἀφοῦ δὲ τὸ κακὸν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐπιζητεῖ, ἄρα βελτιώνει τὸν κακὸν καὶ ἄδικον καὶ ἁμαρτωλὸν καταστάντα, ὡς ἐκ τῆς ἀτελείας του καὶ παραγνωρίσεως τῆς πραγματικῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ, ἡ ὁποία δηλαδὴ εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς εὐθυδικίας καὶ τῆς Ἀρετῆς, ἀκολουθήσας ἀντ' αὐτῆς ὁδὸν ἄνομον καὶ κακήν. Βεβαίως ἐν προηγουμένοις ἡμῶν κεφαλαίοις ἀπεδείξαμεν ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν καταστήσει οὐχὶ αἰωνίως καταδικασμένον ἐν ἁμαρτίαις, ἐν κολάσει καὶ μαρτυρίοις, ἀλλ' ἐξαγνίζει αὐτὸν καὶ διορθοῖ καὶ φέρει εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δόξης, δι' ἣν αὐτὸν προώρισεν.

Διατὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος πράττει κακόν; Ὑπείκων εἰς τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ἀτέλειαν καὶ εἰς τὴν νομιζομένην ὑπ' αὐτοῦ ὑπαρκτὴν ζωὴν τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Ἀκολουθήσας ὅμως κατόπιν μετανοίας, προκληθείσης ταύτης ἐκ τῆς πείρας τῆς ὑλικῆς ζωῆς, τὴν ὁδὸν τῆς μετενσαρκώσεως καὶ ἐξαγνισθείς διὰ τὴν προτέραν αὐτοῦ κακὴν διαβίωσιν, ἀνέρχεται κατευθυνόμενος εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ πνευματικὴν βαθμίδα, ἥτις τελικῶς θὰ εἶναι ἡ Δόξα τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν ὁποίαν Αὐτὸς τὸν προώρισεν.

Ἴσως θέλετε νὰ μάθητε ποία ἡ Δόξα αὐτὴ τοῦ Κυρίου. **Δόξα τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ Δύναμις, ἡ δυναμένη τὰ πάντα ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς Ἐξουσίᾳ νὰ θέσῃ, ἐντὸς τῶν ὁρίων,** ἐννοεῖται, τ**ῶν φυσικῶν Νόμων τοῦ Σύμπαντος,** οἱ ὁποῖοι εἰσιν Ἀναλλοίωτοι καὶ Ἀπαράγραπτοι, μὴ ἀλλοιούμενοι, ἀλλὰ διατρέχοντες τὴν φυσικὴν αὐτῶν τροχιὰν ἐν ἅπαντι τῷ αἰῶνι.

Ταῦτα δὲν εἶναι ἀντιληπτὰ ὑμῖν, ἐὰν δὲν τὰ ἐπεξηγήσωμεν. **Ὁδὸς δόξης εἶναι ἡ Ὑπερτελεία ἀναγωγὴ τῶν Πνευμάτων εἰς τὴν Ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς Πνευματικῆς ἀναπτύξεως.** Ὅταν δηλαδὴ πνεῦμά τι φθάσῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως, δύναται

τὰ πάντα νὰ κατορθώσῃ. Δύναται νὰ προγνωρίζῃ τὸ μέλλον τῆς μεταβολῆς τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς ἐξελίξεως αὐτοῦ. Δύναται νὰ εἰσχωρῇ παντοῦ ἐν ταῖς πλέον ἀποκεντρωτικαῖς χώραις τοῦ Σύμπαντος καὶ τὰ πάντα νὰ ὦσιν αὐτῷ γνωστά. Ὅταν δηλαδὴ θελήσῃ ν' ἀπαριθμήσῃ τοὺς πλανήτας τοῦ γνωστοῦ σας Ἀπείρου, ἀμέσως πάντες οἱ ἀριθμοὶ αὐτοῦ ἀπαριθμοῦνται ἐν τῷ Πνεύματι αὐτοῦ ἀκαριαίως.

Προείπομεν ἐν προηγουμένῳ κεφαλαίῳ ὅτι τὰ Πνεύματα βλέπουν καὶ ἀκούουν ὄχι ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Οὔτε αἰσθάνονται διὰ τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ διὰ τῆς διορατικότητος. Θέλει νὰ μάθῃ αἴφνης τί τελεῖται εἰς πλανήτην τινά, ὁ ὁποῖος ἀπέχει χιλιάδας τετράκις ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, εἰς τὰ ὁποῖα διὰ νὰ δυνηθῶσιν νὰ φθάσωσιν ἀπὸ τῆς γῆς μέχρι ἐκεῖ θὰ χρειασθοῦν ἀπειρία αἰώνων, τὸ Πνεῦμα διορᾷ τὰ ἐν τῷ πλανήτῃ αὐτῷ συμβαίνοντα ἐντὸς δευτερολέπτου.

Ἡ Δύναμις αὐτὴ εἶναι ἀκατανόητος εἰς ὑμᾶς καὶ τόσον μάλιστα ἀκατανόητος, καθόσον δέν γνωρίζετε καὶ τὴν Ἀνωτάτην τῶν πνευμάτων Πνευματικὴν ἀνάδειξιν. Εἶπον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος ὅτι διὰ νὰ περιγράψῃ τις ὅ,τι τὸ Ἀνώτατον Πνεῦμα γιγνώσκει, ἀπαιτεῖται βιβλίον καλῦπτον τὸ διὰ τῶν τηλεσκοπίων γνωστόν σας Σύμπαν. Ἡ Δύναμις, λοιπόν, αὕτη τῶν Ἀνωτάτων Πνευμάτων εἶναι ἀκαθόριστος καὶ ἀνθρώπινος λογισμὸς δέν δύναται νὰ ἐννοήσῃ.

Ἂν δέ ἡ ἀνωτάτη αὐτὴ τῶν Πνευμάτων ἀνάδειξις φαίνεται τόσον ἀπέραντος εἰς τὸ ὕψος, βάθος καὶ ἔκτασιν αὐτῆς, ἄραγε πῶς δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὸ Ὕψος τοῦ Ὑπερτάτου ἐν Ἀΰλοις Ὄντος, ὁ ὁποῖος καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ὁδηγεῖ καὶ ἐμπνέει καὶ ἀναδεικνύει καὶ **ἀπέναντι τοῦ Ὁποίου σύμπαντα τὰ Πνεύματα συνενούμενα ἀποτελοῦμεν μηδέν;**

Δύνασθε, λοιπόν, μικροὶ ἄνθρωποι, νὰ ἐννοήσητε τὸ μυστήριον πέραν τῆς γηΐνης ἐπιφανείας, δύνασθε νὰ ἀφήσητε τὴν διάνοιάν σας νὰ διασχίσῃ τὰς ἀπεράντους ἀποστάσεις τοῦ Ἀπείρου καὶ νὰ εἰσδύσητε εἰς τὰ μυστήρια, τὰ καλύπτοντα αὐτὸ ἀνὰ πᾶν βῆμα;

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐὰν πράξητε τοῦτο κατὰ ἓν μόνον βῆμα, ἤθελε καταλάβει ὑμᾶς ἴλιγγος, πῶς θέλετε νὰ καταπολεμήσητε ἐπιστήμην, ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἐδράζεται ἐπὶ τῆς ἀπείρου αὐτῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπεξηγήσεώς της; Πῶς θέλετε καταπολεμήσει τὴν Πνευματικὴν Ἐπικοινωνίαν, ἡ ὁποία ἀκριβῶς αἴρει τὰ νέφη, τὰ περικαλύπτοντα τὴν γηΐνην ἐπιφάνειαν καὶ δίδει εἰς τὴν διάνοιαν ὑμῶν τὸ Ἀνέσπερον Φῶς τῆς Ἀλανθάστου παρατηρητικότητος τῶν Πνευμάτων, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ ὑμᾶς πρὸς τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἀνάδειξιν πνευματικήν;

Τὰ Ἀνώτατα Πνεύματα τὰ ἀνερχόμενα τὰς βαθμίδας τῆς πνευματικῆς ἀναδείξεως ὁλοέν ἀναπτύσσονται πνευματικῶς. Διότι ὅπως τὸ Ἄπειρόν ἐστι ἄτερμον καὶ ἀχανές, **οὕτω καὶ ἡ Πνευματικὴ ἀνάδειξις Ἀτέρμων ἐστίν**. Ὅπως δέ τὸ Ἄπειρον δέν ἀναγνωρίζει τέλος, οὕτω καὶ τὰ Πνεύματα δὲν ἀναγνωρίζουσι τέλος πνευματικῆς ἀναγωγῆς καὶ ἀναπτύξεως. Αὐτὰ εἶναι δι' ὑμᾶς ὀλίγον ἀκατανόητα, ἀλλὰ καὶ ἀληθῆ.

Τὸ Πνεῦμα, λοιπόν, ἀρχίζει νά ἐξελίσσεται, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ἐδράζῃ ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς πνευματικῆς ἀναγωγῆς καὶ ἀναπτύξεως καὶ καταφθάνει μέχρι ἀπεριορίστου ὁρίου πνευματικῆς ἀναδείξεως. Ἐπίσης δὲ τὰ πνεύματα ἔχοντα συνάφειαν μὲ πάντα τὰ ἐν σώματι ἐνσαρκωμένα πνεύματα, ὁδηγοῦσιν αὐτὰ, εἰς τὴν τελειότητα. Οὕτω καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐμπνεόμενοι ἀναδεικνὺονται πνευματικῶς, χωρὶς ἐπὶ τούτῳ νὰ διαμορφωθῶσιν, χωρὶς ν' ἀναπτυχθῶσι πνευματικῶς καὶ τύχωσιν ἀνωτέρας τινὸς ἐκπαιδεύσεως καὶ διδαχῆς.

Πῶς τοῦτο συμβαίνει, ἐὰν δὲν ἔχουσι τοὺς καταλλήλους διδασκάλους, τὰ Πνεύματα τὰ ὁποῖα διαφωτίζουσι αὐτοὺς καὶ διδάσκουσι, χωρίς οὗτοι νὰ μαθητεύσωσιν ἐν ἀνωτέροις ἐκπαιδευτηρίοις; Ἀπόδειξις ὁ μεσάζων, ὁ ὁποῖος ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Πνεύματός Μου, ἄμοιρος τῆς ἀνωτέρας μαθήσεως, καθίσταται σήμερον ἐμβριθὴς σπουδαστής, μελετητὴς τῆς φιλοσοφίας, φυσικῆς καὶ φυσιοδίφης, χωρίς κἂν νὰ διδαχθῇ τὰ στοιχεῖα τῶν ἐπιστημῶν αὐτῶν. Τοῦτο και μόνον ἔδει νὰ σᾶς κάμῃ ν' ἀσχοληθῆτε μετὰ περισσοτέρας ζέσεως εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐπιστήμης τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας, τῆς ἀναμορφούσης καὶ ἀναπτυσσούσης ἀτελῆ πνεύματα.

Ὅταν ἄνθρωποι ἀπαρνῆσθε τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν, ἀπαρνεῖσθε αὐτὴν τὴν ὕπαρξίν σας, διότι ἐν ὑμῖν ἐμφιλοχωρεῖ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον σᾶς καθοδηγεῖ πάντοτε και ἑκάστοτε εἰς τὰς μερίμνας τῆς ἐπὶ γῆς διαβιώσεώς σας.

Νῦν θέλω καθορίσει τὴν πολιτείαν ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τί ὀφείλετε νὰ πράττητε, ἐὰν θέλετε τὴν ἀναγωγὴν τοῦ πνεύματός σας νὰ ἴδητε συντελουμένην. Ἐν προηγουμένοις κεφαλαίοις ἀνεπτύξαμεν τὴν ὀντότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν Ἀθανασίαν αὐτῆς, μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ φθαρτοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ δέν ἀπόλλυται, ὡς συνιστάμενον και αὐτὸ ἐξ ὕλης, ἡ ὁποία δύναται ν' ἀλλάξῃ μορφὴν ἀποσυντιθεμένη, ἀλλὰ πάντοτε ὅμως ὑφίσταται ὡς καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα συνενοῦνται ἢ διαλύονται, οὐδόλως ὅμως ἀπόλλυνται.

Αφοῦ δὲ ἡ σωματικὴ ὕλη διαιωνίζεται καὶ οὐδόλως ἀπόλλυται, πόσο μᾶλλον ἤθελεν εἶναι μωρία ἡ πνευματικὴ ὑπόστασις ν’ ἀπόλλυται μετὰ τὴν ἐκ τοῦ σώματος τελευτήν. Ἡ ὕλη διαχωρίζεται ἀποθνήσκοντος τοῦ σώματος εἰς τὰ ἀνάλογα συστατικά, ἐξ ὧν σύγκειται. Ἡ Πνευματικὴ ὅμως Ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου οὔτε ἀλλοιοῦται, οὔτε διαχωρίζεται, οὔτε ἀποσπᾶται καὶ μεταβάλλεται, ἀλλὰ παραμένει πάνυ διάφορος εἰς τὰς τῆς χημικῆς ἑνώσεως μεταβολάς.

Ὅπως δὲ τὰ διάφορα στοιχεῖα ἑνοῦνται καὶ ἀποτελοῦν τὰ διάφορα σύμμικτα εἴδη τῆς φύσεως, ἡ Πνευματικὴ Ὑπόστασις ἀντιθέτως οὔτε ἑνοῦται μετ’ ἄλλου τινὸς στοιχείου, οὔτε διαχωρίζεται, ἀλλὰ παραμένει Ἀναλλοίωτος, ἐπειδὴ οὐδέν ἐν τῇ φύσει ὁμοιάζει αὐτῇ, ὡς ἀναγομένη εἰς πνευματικὴν ὑπόστασιν καὶ ὄχι εἰς ὑλικήν τινα διαπαραγωγήν. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἡ κυρία ὑπόστασις τῆς ψυχῆς, τὸ Πνεῦμα, ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπον καὶ θέτει αὐτὸν ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων ὑλικῶν παραγωγικοτήτων τῆς φύσεως, σεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν ὀφείλετε νὰ ἐνασχολῆσθε περισσότερον ἀπὸ τὴν φθαρτὴν τοῦ σώματός σας ὑπόστασιν μὲ τὴν Ἄφθαρτον Πνευματικήν σας ἀνάδειξιν;

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει περισσότερον παντὸς ἄλλου ν’ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν πνευματικήν του ἀνάδειξιν, ἀφήνων εἰς δευτερεύουσαν βαθμίδα τὰς σωματικὰς του ἀπαιτήσεις. Πῶς ὅμως ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ κατορθώσῃ τοῦτο; Εἀν ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μελέτην, εἰς τὴν παιδείαν καὶ πνευματικὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματός του ἐκτελεῖ τὸν προορισμόν του; Ὄχι δυστυχῶς.

Διότι δὲν συντελεῖ μόνον ἡ πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ μόρφωσις, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὴν κυρίαν ἀποστολήν σας εἰς τὴν γῆν, πρὸς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀναγωγὴν τοῦ πνεύματός σας, πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ πάσης μετενσαρκώσεως καὶ ἠθικῆς ψυχικῆς τιμωρίας ἢ καλλίτερον εἰπεῖν παραδειγματισμοῦ καὶ σωφρονισμοῦ τῆς πνευματικῆς ὑμῶν ὑποστάσεως. **Ὁ ἄνθρωπος ἀναπτυχθεὶς πνευματικῶς καὶ μὴ ἀποβαλὼν τὰ ἐλαττώματα τῆς σαρκός του, μὴ καταπνίγων τὰ πάθη ἐκεῖνα τῆς σαρκός, τὰ καθιστῶντα ὑπόδουλον τῇ σαρκὶ τὸ Πνεῦμα, οὐδὲν πράττει, διὰ τῆς πνευματικῆς του ταύτης ἀναδείξεως.**

Ὁ ἄνθρωπος συνωδᾷ μὲ τὴν πνευματικήν του καλλιέργειαν ὀφείλει ν’ ἀναπτύξῃ καὶ **τὰς πνευματικάς του ἀρετάς.** Ἐὰν βεβαίως δὲν καλλιεργήσῃ τὸ Πνεῦμα ἀναλόγως πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν πρέπουσαν, πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀναγωγὴν καὶ Ἀθανασίαν, οὐδέν πράττει.

Διατὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ν’ ἀναπτύξῃ τὰς πνευματικάς του ἀρετὰς καὶ διατὶ πάντοτε νὰ κωλύεται ὑπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς σαρκός; Οὐδεὶς βεβαίως δύναται ν’ ἀρνηθῇ, ὅτι δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὸ κακόν. Οὐδεὶς δύναται ν’ ἀρνηθῇ, ὅτι δὲν ἠδίκησεν τὸν πλησίον του, ἢ τέλος δὲν ὑπέκυψεν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεώς του. Ἀφοῦ δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀφοῦ πάντες οἱ ἄνθρωποι μηδενὸς ἐξαιρουμένου, παρ’ ὅλην τὴν πνευματικήν των καλλιέργειαν καὶ τὴν προσήλωσίν των πρὸς τὴν ἀρετήν, ὑπέκυψαν πρὸ τῆς ὕλης καὶ αὐτὴν ἐλάτρευσαν, ἔπεται ὅτι ἡ σὰρξ, αὐτῶν εἶναι ἀτελὴς καὶ συνεπῶς δὲν πταίουν, ἂν παρασύρωνται ὑπὸ τῶν ἀπαιτήσεών τῆς ζωῆς εἰςτὴν διάπραξιν πλείστων ὅσων παραπτωμάτων, ἀντιβαινόντων πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀνάδειξιν αὐτῶν.

Ὄχι, ἡ σὰρξ αὐτῶν δὲν εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ὠθεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Διότι, ἂν ἡ σὰρξ αὐτῶν ἦτο ἀτελὴς καθὼς καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτῶν κατάστασις ἐπίσης, τότε λόγῳ τῆς ἀτελείας του ταύτης ὁ ἄνθρωπος δὲν καθίσταται ὑπόλογος διὰ τὰς πράξεις του. Συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ ὑποστῇ τιμωρίαν τινὰ ἢ ἔλεγχον παρὰ τοῦ Ὑπερτελείου Ὄντος.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶναι τέλειος κατὰ τὴν πνευματικήν του ὑπόστασιν καὶ ἐπίσης τέλειος κατὰ τὴν σωματικήν του διάπλασιν. Ὁ ἄνθρωπος ἐὰν δὲν ἦτο τέλειος **δὲν θὰ ἀφίετο ἐλεύθερος** καὶ δὲν θὰ ὑφίστατο τιμωρίαν μετὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς πνευματικῆς του ἀπαιτήσεως.

Εἶσθε βεβαίως περίεργοι νὰ μάθετε πῶς ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ ἐπλάσθη τόσον τέλειος νὰ ὑφίσταται τόσας ταπεινώσεις ἀπέναντι τῶν ἀπαιτήσεών τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖον ἐπλάσθη ὡς τὸ τελειότερον πάντων τῶν ἄλλων ἐπὶ τῆς γῆς ζωϊκῶν παραγωγῶν.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δέον νὰ γνωρίζετε ὅτι ὑπάρχουσι δύο πράγματα ὅλως διόλου ἀντίθετα. Οὕτω ἐπὶ παραδείγματι, διὰ νὰ ὑπάρξῃ καλὸν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κακόν, πρὸς διάκρισιν. Διὰ νὰ ὑπάρξῃ φῶς, ἀπαιτεῖται σκότος. Ὅπως διὰ νὰ ὑπάρξῃ Πνευματικὴ Ἀρετὴ πρέπει νὰ ὑφίσταται καὶ κακία.

Θ’ ἀντιτάξητε ἴσως καὶ λογικῶς σκεπτόμενοι τὸν ἑξῆς συλλογισμόν. **Πῶς ἐκ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Υπερτελείου Ὄντος καὶ Ἀδιαφθόρου εἰς ἀτελείας παρήχθησαν αἱ ἀτέλειαι καὶ αἱ κακίαι;** Ὁ Θεός, εἴπομεν, ὅτι εἶναι ὁ Ὑπέρτατος ἐν ἔργοις Δημιουργός, εἶναι Αναλλοίωτος, Ἀνεξάντλητος καὶ Ἀτέρμων Πηγὴ Τελειότητος.

Πόθεν, λοιπόν, ἡ ἀντινομία αὕτη; Αναδιφῶντες’ ἐν τῷ τὸ μιδίῳ τούτῳ θέλετε εὕρει τὴν λῦσιν, ὦ ἀτελεῖς ἄνθρωποι, ἐν τῇ τελειότητί σας.

Εἴπομεν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος βιβλίου ὅτι ἐκ τοῦ Θείου τοῦ Θεοῦ Λόγου προέκυψεν ἡ Ὑπερυλικὴ Οὐσία τοῦ Σύμπαντος, ἐξ ἀρχῆς ὡς ὁ Θεὸς ὑφίστατο. Ἐκ τῆς Ὑπερυλικῆς αὐτῆς Οὐσίας διεπλάσθησαν τὰ σώματα τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Πνευματικῶν ὑπάρξεων ἐν γένει. Κατόπιν τῆς διαπλάσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἄκρας αὐτῶν τελειότητος, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκτείνεται ἐσσαεὶ εἰς τελειότητα. Ἐν τῇ ἀενάῳ ζυμώσει της ἐκ τῆς Ὑπερυλικῆς αὐτῆς Οὐσίας ἐσχηματίσθη ἡ Ὑλικὴ τοῦ Σύμπαντος κόσμου ὑπόστασις.

Ὁ κόσμος ὅθεν τοῦ Ἀπείρου, πλανῆται, ἀπλανεῖς καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει ἐνδιαιτώμενα ὑλικὰ ὄντα καὶ δυνάμεις ἐκ τῆς ἐξελίξεως τῆς Ὑπερυλικῆς ἢ Αἰθερίας τοῦ Σύμπαντος Οὐσίας ἀπέρρευσαν. Τὰ ἐν τῇ φύσει, διεσπαρμένα στοιχεῖα τῶν διαφόρων ὑλικῶν παραγωγικοτήτων τῆς Ὑπερυλικῆς **καὶ ἀπώτερον τῆς Ἀπολύτου Πνευματικῆς, ἐξ ἧς τὰ πάντα ἀπέρρευσαν,** εὕρηντο.

Ζυμωθέντων τούτων διὰ τῶν φυσικῶν νόμων τῶν ὑπαρχόντων ὡς καὶ ὁ Θεὸς Αὐτός, διότι τοῦ Θεοῦ δυνάμεις εἶναι νομοποιηθεῖσαι ἀφ’ ὅτου ὁ Θεὸς ὑπάρχει, ἀπὸ καταβολῆς δηλαδὴ κόσμου, ἀπετέλεσαν τὰς διαφόρους ὑλικὰς παραγωγάς, τὰς ὁποίας βλέπομεν διεσπαρμένας ἐν τῷ ἀτελευτήτῳ Ἀπείρῳ.

Ἐκ τῶν ζωϊκῶν κυττάρων, τῶν εὑρισκομένων ἐν νηφαλιότητι ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν διαφόρων ἐξελισσομένων Οὐρανίων σωμάτων, ἀπέρρευσαν τὰ διάφορα ζωϊκὰ ὄντα, τὰ κατοικοῦντα τοὺς διαφόρους πλανήτας τοῦ Σύμπαντος.

Τὰ Πνεύματα, ἢ μία τάξις Πνευμάτων, τὰ διαπλασθέντα πρὸ τῆς ἐξελίξεως τῆς Ὑπερυλικῆς Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος, τὰ ἐνέχοντα τὴν Πνοὴν τοῦ Θεοῦ ἢ τὴν ἐμφύσησιν τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ, ἐνεσαρκώθησαν μεταβληθέντα ἀπὸ τὴν τελείαν Ὑπερυλικήν των Υπόστασιν εἰς τὰ ἀνθρώπινα σώματα.

Ἡ Ὑπερυλικὴ Οὐσία, ὡς εἴπομεν, εὑρίσκετο κατὰ τὴν διάπλασιν τοῦ ψυχικοῦ του σώματος ἐν

ὑπερτελείᾳ καταστάσει. Ἐν καταστάσει τοιαύτῃ, ἣν ὑμεῖς ἀδύνατον νὰ ἀντιληφθῆτε, ὡς ἐκ τῆς ὑπεραϋλότητος αὐτῆς. Ἀφοῦ δὲ τὰ πνεύματα ταῦτα ἦσαν τέλεια, ὡς ἐκ τῆς διαπλαστικότητός των ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ἀΰλου σώματός των, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς Πνευματικῆς Ἐμφυσήσεως τοῦ Παναΰλου καὶ Πνευματικοῦ Δημιουργοῦ αὐτῶν, ἔπεται ὅτι ἐνσαρκούμενα εἰς σῶμα ὑλικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐξελίξεως τῆς Ὑπερυλικῆς τοῦ Σύμπαντος Οὐσίας παρήχθη, ποθήσαντα τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ὑλικῆς των ὑποστάσεως καὶ ὑποβιβασθέντα ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν κατωτέραν τῆς Ὑπερυλικῆς των Ὑποστάσεως βαθμίδα, κατέστησαν ἑαυτὰ ἀτελέστερα. **Συνεπῶς ἡμάρτησαν.**

Ὥστε τὸ ἁμάρτημα προέκυψεν ἐκ τῆς πρώτης τῶν Ὑπεραΰλων Πνευμάτων καθόδου εἰς ὑλικὴν Ὀντότητα, ἡ ὁποία ὡς ἄψυχος αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οὖσα ὑπείκει εἰς τὴν ἐν τοῖς ἀψύχοις καὶ ἀνουσίοις πράγμασιν προσήλωσιν καὶ ἐντρύφησιν αὐτῆς ἐνῶ ἡ Πνευματική των ὑπόστασις **ἀπαιτεῖ τὴν ἀπὸ ὑλικὰς διατροφικὰς ἀπαιτήσεις ἀποχὴν καὶ τὴν ἐντρύφησιν εἰς τὸν Πνευματικὸν αὐτῆς προορισμόν.**

Ἐντεῦθεν ἡ πάλη σαρκὸς καὶ Πνεύματος.

Τὰ πνεύματα ὅθεν τῶν προγόνων ἀνθρώπων ἐνσαρκωθέντα ἐν ὑλικῷ σώματι ἰδίᾳ βουλήσει καὶ παραλείψαντα, ὡς ἐκ τῶν ὑλικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ σώματός των, τὴν πνευματικήν των ἀνάδειξιν, κατέστησαν ἁμαρτωλὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου προέκυψεν ἐκ τῆς πάλης σαρκὸς καὶ Πνεύματος ἡ ἁμαρτία. Τουτέστιν ἡ ἀτέλεια ἐκ τῆς ὑπερτελείας διαπλάσεώς του. Ἡ δεινὴ αὕτη πάλη ἀποτελεῖ τὴν ἄπειρον αὐτὴν εἰκόνα εἰς τὴν ἀχανῆ καὶ ἄπειρον αὐτὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εὐστόχως χαρακτηρισθείσης ὡς τοιαύτης, εἰς ἣν ὑφίσταται μία ἀπέραντος **δογματολογία,** διὰ νὰ μὴ τὴν εἴπω σατανολογίαν.